

5 - Setembre 1938. —

1)

L'V. muda meni. — És de debò que t'he d'escriure aquesta
tarda? amb aquella boira? No sé pas que et no deis
dir. Tinc una sèrie de porons, me dius una clorca
grisa, i adavrichi com si fos un l'ort-ang, en qualsevol
vol recó poc ristorant.

És això que a vegades t'he escrit, i sense dir-te
res, he omplert d'una manera o altra el paper.
Però avui, binis aquesta inspiració em manca,
Un compromís en busca de tema. No tinc res a
contar-te, i sento que no em serà possible escriure't
“et vacuo”.

Potser hauria de venir la mica de cosa necessària de
no dir-te-ho. Potser valdrà més que voleus anar-hi
per el contentament que em produeix la vostre
visita, i ho aprofités per fer mes quanques pass

cugingues per l'estil de les que sembla que dedicava
a la Rose Rahola.

Però es ven que vostres no m'inspirau tant
com ella, i un cor l'hauré dit que ahir vaig
estar molt content, i que ~~ella~~ ella era molt bona.
Les, ja no sabé que més dir.

Igualment respecte la tercera carta de dimenge.
En foren perfecte còmics del que són les converses
en una salteria de dons no il·lustres, i en sem
bla que no dona més que la importància que
venen a les dites de les tieres companyes. Si et
vagi així que mi havien indignat, va ser, en
tant que va ser així, però tanmateix, en tant
que va semblar-me un drame de cavalleria
sartir en el bens d'un bon nom.

5-11-37-15

Així en iniciar aquell altre volt, tornarem immens i tan deshabitat, com sembla que soç un bedre's a punt d'igualar per sobre la transversió del desert.

Sota que ve trobat aq mar o am
i he pogut descançar una minca.
Adem, vendona' ma, no em jutris molt mala ment,

i si et sembla que soc un dimidi, spero
les feves andes per ferme'm la ciutat.

